

tíðindablaðið

sosialurin

Postsmoga 76,
3800 Argir,
telefon 11820

Útgevari: p/f sosialurin

Fyrilitsblaðstjóri: Vilhelm Johannesen (ábyrgd)

Bláðólk: Hogni Djurhuus, Dagný Joensen, Jóhann Mortensen og Jan Müller

Lýsingar: Árni Joensen

Uppseting: p/f sosialurin. Prent: p/f pressan 1981

At seta eina æru í sín skendsul

TEY FLESTU, tað veri seg fólk ella flokkar, royna at bota um síni møgulegu brek, royna at rætta síni mistøk heldur enn at endurtaka tey. Eitt undantak í so máta er hin føroyski fólkaflokkurin (fyrr radikalt, nú moderat sjálfstýri).

SUM ØLLUM tilkomnum kunnugt, hevur hesin flokkur eina flekkuta fortíð. Leiklutur flokksins í fyrri-árnum er væl og virðiliga lýstur í »Reyðubók« og henda bók er sum kunnugt eingin tespiligur lesndur hjá vanligur hampafólki.

REYÐABÓK er ein lýsing av Sjóvinnubankamálum og leikluti fólkaflokksoddafiskana í bankagøluni. Hesin leiklutur er av slíkum slagi, at ein og hvør við eitt sindur av virðing fyri log og rætti, siði og sømiligheit, hevði tagt og latið fortíðina ligið í frið. Soleiðis er ikki við fólkaflokkinum. Mótsett øllum øðrum flokkum hevur hann sett eina æru í sín skendsil!

VIÐ LYGNUM, reingingum og umskrivningum av søguni hevur Dagblaðið nú í fleiri ár **dyrkað** flekkutu fortíð fólkaflokksins. Og um krúnu á verkinum hevur hesin flokkur sett ein mann við ikki minni flekkutari fortíð til stavnamann. Maðurin, sum í rættinum á sinni legði fram falskað skjøl, sum hann hevði brúk í royndum sínum at reka ein starvsfelaga úr starvi, varð av fólkaflokkinum settur á odda fyri lögtingsins grannskoðarnevnd, lögtingsins skúlanevnd, flokksins málagnir og nú at enda varð hann løntur við fólkatingsseminum og gjørdur til flokksins høvuðsálitp

Hampamaðurin, Sundstein, ið vera skuldi, fekk vátan vøttin frá veljarunum, sum hann hevur fingið hann frá tingbólkinum dag og dagliga nú í eini tvey ár! Henda gongd, sum her er lýst, sigur alt um fólkaflokkin! Aftur at er bert at leggja, at hesin flokkur, sum hevur sett lygnina, útspringingina og politiska yvirgangsvirksemið í hásetið, hevur valt sær javnaðarflokkin sum aðalfinginda.

HETTA KUNNU javnaðarfólk bert fegnast um. Hetta kann bert merkja, at vit eru á rættari leið, hóast tann fyrilits ósigur, okkum var fyrri tann 10. januar. Tað er hóast alt betri fyri sál og likam at tapa og varðveita sína sømiligheit og sjálvsvirðing enn at vinna við teimum skitnu vápnunum, sum fólkaflokkurin hevur brúkt ímóti okkum tey seinastu árinu og sum vórðu b rúkt út um alt mark upp undir fólkatingsvalið.

ALT HETTA, sum her er sagt um fólkaflokkin, kann ongan javnaðarmann undra — vit kenna muruna aftur frá fyratiárunum! Tað, sum harafturimóti kann undra okkum eitt sindur, er, at Dagblaðið og harvið fólkaflokkurin framvegis meta sum givið, at ein samgonga millum fólkaflokkin og javnaðarflokkin aftan á næsta val er tað natúrligasta ting av verðini. Hetta kallast at selja skinnið, áður enn bjørnin er skotin. Fólkaflokkurin hevur sjálfur við Óla Breckmann á odda sett seg uttast úti undir høgri væðing og verður í framtíðini at finna sær sínar samgongupartnarar í tí andligu, politisku og moralsku sammu, sum henda væðing allar dagar hevur verið.

Fólkaflokkurin til skaða fyri Vág

Tann nýggi leiðarin í Fólkaflokkinum, Óli Breckmann, horeiggjar sær øgliga aftan á »val-sigurin« í Vági. Fólkaflokkurin gekk 400% fram her suðuri rópar hann sigursælur.

Tað skerst ikki burt, at ein munandi framgongd var í tølum, hóast øll her vita, at atkvøðurnar eru »lántar«. Teir um tað.

Lat meg heldur koma til sekina. Henda skrivning fekk meg at hugsa um, hvussu væl Fólkaflokkurin hevur roynst Vágs býi og einum av okkara bestu og tryggastu arbeiðsplássum.

Eg hugsi sjálvandi um skipasmíðjuna. Nú er av

álvara við at ganga fram eftir hjá hesum virki. Stórar ætlanir eru klárar og eydnast tær, verða nógvar nýggj arbeiðspláss skapt.

Alt málið um Skipasmíðjuna her í Vági var fyrri á lögtingi í seinastu tingsetu. Tingið skuldi samtykkja stuðul og veðhald.

Hvat gjørdi fólkaflokkurin, tá atkvøðast skuldi?

Hvat gjørdi tann sokallaði stavnamaðurin, tá atkvøðast skuldi?

Óli Breckmann sat niðri og við honum fleiri aðrir úr Fólkaflokkinum og samgonguni millum aðrar Hilmar Kass.

Harafturimóti bjargaðu javnaðarmenn og Óve

Mikkelsen skipasmíðjuni hjá A/s J. Dahl, Gørdum í Vági.

Frá tingmonnum havi eg frætt fyri vist, at á áhoyrarapallinum sótu harrarnir hjá Óla í Havn fyrri at vita, um hann makkaði rætt. Tað gjørdi hann — hann royndi at fella og drepa eitt arbeiðspláss her í bygdini, meðan javnaðarmenn bjargaðu tí. Hetta er próvfast og kann prógvast við lögtingsins gerðabók.

Vágbingur gloymið ikki hetta, tá fólkaflokksmenn næstu ferð koma at biðja um tykkara stemmur!

Vágbingur

Tí varð tað ikki Sundstein men Breckmann...

Ein skuldi næstan trúð, at Óli Breckmann einsamallur hevði smíðað fólkaflokkslistan til fólkatingsvalið, so væl passar hann í ætlanina hjá høgtrakongu fólkaflokksins, at verða einaráðandi. Fólkatingsvalið var av sonnum eitt veldugt stig til høgru! Tað hevur eydnast hesum harðrenda bóli í Fólkaflokkinum at trýsta teirra moderata (men hesi seinastu árinu alt ov »jánkasliga«) formann út í myrkr- ið.

Ein so frægur maður sum Olaf Olsen, men eisini Jógvan við Keldu, er — kanska uttan teirra egna vilja — vorðin lyklafigurar í strategi Breckmanns og co. at slakta flokksformannin. Hesir áttu eftir fleiri ár í føroyskum politikki at duga betri at telva. Høvdu teir bert sæð ein einasta leik fram, hevði kongur teirra ikki staðið skák mát í dag.

Eysturoyingar lupaðir

Í Eysturoynni var tað alt umráðandi, at fáa Olaf Olsen á listan, men allarbest um júst hetta valdemið varð umboðað við heili tveimum valevnum. Tá skuldi tað verið heilt vist, at hetta fyrverandi og kanska mest týðandi valdemið hjá Sundstein ikki fór at geva honum nakrar atkvøður av týðningi.

Hetta snipalop eydnaðist so væl, at eingin varnaðist tað, tvørtur-

imóti høvdu teir uppstill- aðu hug at fola seg bæra- aðan — og møguleikarnir hjá Breckmann øktust munandi. Bæði Olaf Olsen og Edm. í Garði skuldu nú berjast sum úlvur á skóg um tær høgslugu fólkaflokksatkvøðurnar í Eysturoy. Atkvøður, ið annars uttan iva vóru farnar til flokksformannin.

Klaksvingingar við!

Ein annar meinbogi hjá Breckmann-klikuni var hin háborgin hjá fólkaflokkinum — Klaksvikin. Brøðrasamkomuatkvøðurnar í Klaksvík høvdu valeyst farið til Sundstein, um tað ikki eydnaðist Breckmann-harkaliðnum at seta ein kila ímillum her eisini. Týðningarmesti liðurin í undirgravingarvieksemi Breckmanns har norðuri var Jógvan við Keldu, ið glaðbeintur traðkaði til. Valrópið frá fólkaflokksmonnum har norðuri ljóðaðu: Veljið ein úr egnum valdemi, um tit ikki velja Óla sjálfan, ti eingin liggur nærri Háruni Djurhuus — fyrverandi atkvøðuslúkari í Norðuroygggjum — enn júst Óli Breckmann. Eisini Hárun sjálfur var ágrýtin at fáa Óla valdan. Tað eydnaðist tó ikki Óla at fáa nakað munandi av atkvøðum har norðuri, men tað gjørdi minni, bert tað eydnaðist at halda sundsteini niðri — og tað eydnaðist.

Eftir var bert Havnin Hana høvdu allir hesir ultra-høgslugu orinda dreingir Breckmanns fingið til uppgávu at organisera, meðan forarir sjálfur sat heima og skrivaði jólakort til vinir og kenningar — og nakað væl afturat.

Undirgravingarvirksemið hjá Óla eydnaðist til fulnar. Eingin varnaðist fyrr enn tað var ov seint, hvønn hann í veruleikanum var farin í hernað ímóti í hesum valkamp. Men Óli spældi sín sjónleik til seinasta sekund. Hann endaði sína sigursgongd við sjálvt valkvøðið at halda flokksformannin alment fyri gjøldur, við at ynskja honum til lukku við sigrinum — hetta hóast Óli, men ikki lurtararnir, vistu, at slagðið var vunnið.

Óli tækk uppiborna

Men Óli eigur tækkinu uppiborna, ti hann hevur gjørt stóðir nógvar greiðari í føroyskum politikki. Tað ber ikki longur til hjá fólkaflokksveljarum at verja seg hansan Sundstein, sum tað so ofta verður havt á fólkaflokksmunn: Óli er eitt, men flokkurin er eitt annað. Støðan er nú greið: tann sosialkonservativa linian ið Sundstein og co. hava umboðað og staðið fyri hevur tapt — nýkonservatismen hevur sigrað!

skúlalærari

Niðurbrótan Fólkaflokksins

Vit javnaðarfólk verða oftani skuldest fyrri at vera heiðin, lygnarar og tað sum kann vera verri, og so kann man spyrja seg sjálfan, hví i so er.

Man niðurstøðan ikki vera hon, at Javnaðarflokkurin hevur eina ógvuligani góða stevnskrá at ganga eftir, og eitt sum mær liggur nær at hjarta er, at fólk, sum ikki eru javnaðaráhugað, brygda okkum, at vit taka størvini. Tað veri seg tey best løntu, men aftur lygn! Teir menn, sum eru vællentir og standa flokkinum nær, hava eisini gó pappirir — og øvundssjúkan er beinanvegin har.

Eg kann taka nøkur dømir. Tað verður altið, ja, næstan í hvørjum Dagblaðið, brygda okkum, — ja, hann var javnaðar-

maður so hann fekk starvið, men nú er so broyting farin fram í Fólkaflokkinum, ti her á Sandoyinni hava vit ein kendan stovn, sum eitur Landsverkfrøðingurin, og kannið, hvør er stjóri og formaður, og hvussu pappirini eru hjá teimum. Eitt, sum eg harmist yvir, tað er at Javnaðarflokkurin rak ein ógvuligan góðan politikk

hvát viðv. Strandferðsluni, men hygg í dag — teir privatu góða seg við pengum av hesum bilum.

Min vón skal vera til tey, sum hava valt og fingið jólakort frá stavnamanni Fólkaflokks, vendið flokkinum bakið og takið lógvatak til frama Javnaðararæðsluni.

qw.

heldur
tú
ikki

sosialin